

Arrest

nr. 206 305 van 29 juni 2018
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. CARSAU
Lange Lozanastraat 2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 november 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. CARSAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij wordt op 2 juni 2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.2. Op 26 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot beëindiging van verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Mijnheer
(...)*

Krachtens artikel 44bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen.

U kwam op 29.10.2000 aan in België.

Uw moeder trad op 19.01.2001 in het huwelijk met een Franse gevestigde onderdaan, LECLERCQ Christian Arthur. Zij diende op 30.03.2001 een visumaanvraag (type D) in bij de Ambassade te Tunis. Op 29.06.2001 werden er instructies overgemaakt om een visum af te leveren in het kader van artikel 40 van de wet van 15 december 1980.

Op 03.08.2001 diende uw moeder een aanvraag tot vestiging in (bijlage 19). Op 28.08.2001 werd er een voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek betekend aan uw moeder en werd er een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) betekend voor u en uw zus. Uw moeder diende op 27.01.2001 een beroep tot nietigverklaring in tegen de bijlage 38, dit bij arrest van 28.01.2005 wel/d verworpen door de Raad van State.

U diende om 03.03.2003 een aanvraag tot vestiging in (bijlage 19). Op 30.06.2003 kreeg u betekening van de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). U werd in het bezit gesteld van een bijlage 15bis.

U diende op 03.01.2005 een aanvraag om machtiging tot vestiging in (bijlage 16). Op 02.06.2005 werd u in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

U werd als minderjarige meerdere keren onder toezicht geplaatst van de jeugdrechter in de gesloten gemeenschapsinstelling

"De Grubbe" te Everberg. De laatste keer dateerde van 23.10.2009 tot 21.12.2009.

Op 28.05.2011 legde u een nationaliteitsverklaring af volgens artikel 12§1,3° van het Wetboek van de Belgische nationaliteit.

Hier werd geen gevolg aan gegeven.

Op 21.11.2011 diende u een naturalisatieaanvraag in volgens artikel 21, §3 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit. Er werd een gunstig advies verstrekt door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 26.07.2012 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde. Op 30.07.2012 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 06.10.2014 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van aanzet tot haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap, leden van een gemeenschap of jegens een persoon, wegens leeftijd, seksuele geaardheid, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, geloof of levensbeschouwing, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap, een fysieke of genetische eigenschap of sociale afkomst; bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag tegen personen of eigendommen (2 feiten), feiten waarvoor u op 31.01.2013 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een werkstraf van 50 uren (of bij niet-naleving tot een gevangenisstraf van 3 maanden). Deze feiten pleegde u op 25.07.2012.

Op 30.10.2014 werd u vrijgesteld.

De Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeelde u op 26.05.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met 3 jaar uitstel uit hoofde van opzettelijke slagen of verwondingen met als gevolg een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, tegen een controleur of loketbediende van een uitbater van een netwerk voor openbaar vervoer (slagen aan een treinbegeleider). Dit feit pleegde u op 12.06.2013.

Op 26.11.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging, gepleegd op een kind beneden de leeftijd van 16 jaar; aan verkrachting op een kind boven de voile leeftijd van 14 jaar en beneden de leeftijd van 16 jaar, door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, feiten waarvoor u op

03.06.2016 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 54 maanden.

U werd bovendien uit uw rechten ontzet voor een periode van 5 jaar. Deze feiten pleegde u op 13.09.2015.

De Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeelde u op 05.12.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand met 3 jaar uitstel uit hoofde van verboden wapendracht.

Uit vonnis van 31.01.2013 blijkt dat u handelde vanuit een totaal gebrek aan respect voor het geloof en de levensbeschouwingen van derden. Dergelijke feiten getuigen van onverdraagzaamheid en zijn ontoelaatbaar in een samenleving. De rechtbank achtte het gepast u een werkstraf op te leggen vanwege uw jonge leeftijd en omdat dit een constructieve vorm van bestraffing is, die gedragscorrigerend kan werken.

Deze maatregel heeft duidelijk geen effect gehad. U pleegde nog geen 6 maand later, op 12.06.2013, opnieuw een ernstig feit.

U gaf een treinbegeleider 2 vuistslagen in het gezicht waardoor hij tot en met 04.07.2013 arbeidsongeschikt werd verklaard. De rechtbank stelt dat het gepleegde feit laakbaar is en getuigt van een normvervaging met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. U blijft volharden in de boosheid en trekt klaarblijkelijk geen lessen uit voorgaande veroordelingen.

De feiten waarvoor u op 03.06.2016 werd veroordeeld zijn bijzonder ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van een jong, kwetsbaar meisje. U was op de hoogte van de kwetsbare situatie van het meisje en Het enkel de bevrediging van uw eigen seksuele lusten primeren zonder rekening te houden met het welzijn van dit meisje. Deze feiten hebben uw slachtoffer ongetwijfeld veel leed berokkend. U maakte schaamteloos misbruik van de kwetsbare situatie van het meisje, in het bijzonder als gevolg van haar minderjarige leeftijd.

De herhaling voor het plegen van ernstige strafbare feiten, die de fysieke of psychische integriteit van derden aantasten, zijn geheel van elementen die een ernstig, reëel en actueel risico vormen op een nieuwe inbreuk van de openbare orde.

Door uw persoonlijk gedrag vormt u dan ook een buitengewoon ernstige bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking.

Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. U werd op 27.06.2017 gehoord en verklaarde dat u 18 jaar geleden naar België kwam; dat u in het bezit bent van een Tunesisch paspoort en een Tunesische identiteitskaart; dat u niet aan een ziekte lijdt die u belemmert om te reizen; dat u voor uw detentie bij uw moeder woonde op volgend adres: wilgenlaan 31 te Stabroek; dat u niet gehuwd bent of een duurzame relatie heeft in België; dat uw moeder D.E. (...) (°10.05.1955) en uw zus A.Z. (...) (°09.07.1983) samen met haar 4 kinderen op het grondgebied verblijven; dat u geen minderjarige kinderen hebt in België; dat uw vader A.O. (...) is overleden en dat uw oudste zus A.H. (...) nog steeds in Tunesië verblijft; dat u nooit een diploma heeft behaald in België en dat u slechts tot het 3e jaar deeltijds beroepsonderwijs naar school bent gegaan; dat u enkele weken in de horeca heeft gewerkt als intérim; dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat u in België verblijft van toen u 7 jaar oud bent en dat u uw moedertaal niet meer kan lezen of schrijven; dat uw moeder en uw zus intussen de Belgische nationaliteit hebben gekregen en dat uw leven "kapot" zou zijn indien u zou moeten terugkeren naar uw land van herkomst; dat u al stappen hebt ondernomen om de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Uw advocaat wenste in zijn brief van 19.09.2017 het volgende toe te voegen: De heer A. (...) is op 7-jarige leeftijd vanuit Tunesië met zijn moeder en zuster naar België gekomen en hij verblijft hier sedertdien onafgebroken. Zijn zuster die de Belgische nationaliteit heeft verworven, woont samen met haar echtgenoot minderjarig kind. Zo heeft de heer A. (...) de zorg over zijn alleenstaande Belgische moeder wiens gezondheidstoestand zeer wankel is. De moeder van de heer A. (...) is dan ook zeer afhankelijk van de steun van haar zoon A. (...) met wie zij overigens nog steeds samenwoont. De heer A. (...) is in België naar school geweest en heeft

hoegenaamd geen banden meer met Tunesië. Bovendien beheerst hij nauwelijks de Arabische taal en kan hij die noch lezen noch schrijven. Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar Tunesië slaat hij volledig geïsoleerd, er is geen opvang mogelijk en uiteraard ook geen toekomstperspectief. In bijlage laat ik u kopie geworden van een werkbepoort waaruit kan opgemaakt worden dat de heer A. (...) na het uitboeten van zijn straf een functie als arbeider zou kunnen opnemen.

Wat uw werkverleden in België betreft, blijkt uit uw administratief dossier dat u slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Dat u na het uitboeten van uw straf een werkaanbod zou bekomen van een werkgever (M. Agar) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u al enkele jaren geleden aan de reguliere arbeidsmarkt kon deelnemen. U verklaarde immers dat u slechts tot uw 3e jaar deeltijdsberoepsonderwijs naar school bent gegaan. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en kan buigen op een duidelijk werkverleden of toch minstens de correcte attitude om aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt. In plaats van te werken opteerde u ervoor om ernstige feiten te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, die bijdragen tot het algehele onveiligheidsgevoel. U hebt geen gezin gesticht op het grondgebied. Zowel uw moeder als uw zus hebben intussen de Belgische nationaliteit gekregen en komen u regelmatig bezoeken in de gevangenis. Uw advocaat vermeldt in zijn brief van 19.09.2017 dat uw moeder gezondheidsproblemen heeft en dat zij afhankelijk zou zijn van u. Dit element kan niet worden aanzien als een bijkomend element van afhankelijkheid gelet op het feit dat u geen medisch attest hebt voorgelegd waaruit blijkt dat uw moeder mantelzorg zou nodig hebben. Gezien u intussen al 2 jaar in de gevangenis verblijft, kan worden vastgesteld dat u momenteel ook niet voor uw moeder kan zorgen. Zelfs indien uw zus de zorg van uw moeder niet op zich kan nemen, kan uw moeder ook beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en vornoemde familieleden. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleden met uw moeder en uw zus die in België verblijven, moeilijker zal verlopen is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië of elders. U bent op 7-jarige leeftijd in België aangekomen. U bent thans 25 jaar oud. U hebt banden gesmeed met België, door er meer dan de helft van uw bestaan te hebben geleefd. Ik merk evenwel op dat ondanks uw lange verblijf in België, niet is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden die u met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Ondanks uw relatief jeugdige leeftijd werd u reeds 4 maal correctioneel veroordeeld voor een veelheid aan criminele feiten. U kwam zelfs als minderjarige al een paar keer in aanraking met de Jeugdrechtbank. Gelet op uw persoonlijk gedrag, is er geen sprake van een verankering in de Belgische maatschappij. Er kan wel worden vastgesteld dat u andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw land van oorsprong waarvan u de taal spreekt. Volgens uw verklaring hebt nog een zus in Tunesië. Zij kan u ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië. Uw familie en vrienden in België kunnen u ook vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië of elders. Voor zover de leefomstandigheden in Tunesië minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat u daarin niet verschilt als vele van uw landgenoten. Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw familie- en privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Dergelijke inmenging dient beschouwd te worden als noodzakelijk en dit voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uit de veelheid en de ernst van de door u gepleegde feiten blijkt dat u een gewelddadige ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat u een reële, actuele en bijzonder ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij

vertegenwoordigt. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

De zeer schadelijke aard van de daden waarvoor u werd veroordeeld, het feit dat u geen enkel respect heeft gehad voor de staat van minderjarigheid van uw slachtoffer, door u herleid tot de staat van object bestemd om uw seksuele driften bot te vieren, de afwezigheid van besef van de ernst van uw daden, zijn een geheel van elementen die een gevaarlijk gedrag en geestésgesteldheid doen opmerken met een totaal gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van anderen en voor de regels geldend in een rechtstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net dit soort misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen. Gezien de gestelde handelingen en het zeer gebrekkig normen- en waardenpatroon kan het risico op récidivé als reëel worden ingeschat. De buitengewoon ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Gelet op de aard en de frequentie van de feiten en gelet op het gegeven dat u geen lessen lijkt te trekken uit uw eerdere veroordelingen, wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en buitengewoon ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien zijn de bovenstaande feiten betreffende seksueel misbruik van kinderen zo ernstig dat zij dwingende redenen vormen voor de openbare orde in de zin van artikel 39/79 §3 van de wet van 15 december 1980."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel in haar synthesesemorie toe als volgt:

"Verzoeker herneemt in deze zijn stelling dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker een inbreuk is op art.8 van het EVRM."

Ondanks het feit dat door verweerder wordt gesteld dat verzoeker meermaals een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen, neemt dit niet weg dat het privéleven en het gezinsleven van verzoeker zich volledig in België afspelen en hij met zijn "land van oorsprong" hetzij Tunesië, geen enkele concrete band heeft, enkel nog een theoretische, namelijk zijn nationaliteit.

Het is niet opdat verzoeker nog een zuster heeft die in Tunesië leeft en met wie hij nauwelijks contact onderhoudt, dat dit impliceert dat verzoeker nog gegronde bestaansredenen zou kunnen ontplooien in Tunesië.

Verzoeker stelt andermaal dat hij in België naar school is geweest, hier zijn volledige sociale en maatschappelijke opvoeding heeft gehad en nauwelijks Arabisch spreekt.

Het is precies dit aspect dat belangrijk is om toepassing te maken van art.8 van het EVRM. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat "art.8 van het EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert, dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art.8 EVRM kan uitmaken niet volstaat."

Verweerder maakt onvoldoende een afweging tussen de rechten van verzoeker, het uitoefenen van zijn gezinsleven en de rechten van de Staat.

Bij de afweging van eenieders belang dient volgens het EHRM rekening gehouden te worden met verschillende omstandigheden en beginselen.

Zo moet rekening worden gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in België.

Hij leeft reeds sedert zijn 7 jaar onafgebroken in België. Verzoeker meent dat er niet kan getwijfeld worden aan de hechte band die hij heeft met zijn moeder en zijn in België levende zuster.

De gezondheidstoestand van de moeder van verzoeker, mevrouw D.E. (...) is niet onbelangrijk.

In zijn attest dd.13.11.17, verklaart dokter JOOS R. het volgende (stuk 1): "Hierbij verklaar ik dat patiënte lijdt aan een chronische reumatische aandoening waardoor haar functionele capaciteiten worden aangetast en zij hulp nodig heeft om zich in stand te houden thuis."

Verzoeker vertoeft weliswaar thans reeds geruime tijd in de gevangenis toch dit neemt niet weg dat hij ook zoveel als mogelijk morele steun aan zijn moeder wenst te geven, dit in afwachting dat hij bij zijn invrijheidstelling daadwerkelijk fysieke hulp kan bieden.

Verzoeker verwijst eveneens een verklaring van 4.11.2017 van kinesist, Stefan Lemmens: "Reeds 10 jaar behandelen wij zijn moeder voor invaliderende reumatoïde artritis. Gezien de achteruitgang van haar toestand is deze patiënte aangewezen op hulp van derde. Hulp in het huishouden, boodschappen doen poetsen en helpen bij aan- en uitkleden. Gezien haar moeilijke financiële toestand, moet leven van haar invaliditeitsuitkering, kan zij onmogelijk hiervoor iemand in dienst nemen.

Ik ben ervan overtuigd dat haarzoon hiervoor de uitgelezen persoon is." (stuk 2). Door de beslissing dat verzoeker uit het land dient te worden verwijderd dient te worden besloten dat de inmenging in het familiaal leven van verzoeker als onrechtmatig of disproportioneel dient te worden beschouwd.

Verzoeker acht zich dan ook geschonden in zijn rechten wanneer zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken."

3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.4. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonoom en dienen onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.4.1. Het gezinsleven met haar moeder en zus

3.4.1.1. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen en tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34).

3.4.1.2. De verzoekende partij voert aan dat haar gezinsleven zich volledig in België afspeelt, dat niet kan getwijfeld worden aan de hechte band die zij heeft met haar moeder en in België levende zus, dat de gezondheidstoestand van haar moeder niet onbelangrijk is. Zij verwijst naar attesten van behandelende artsen van haar moeder, waaruit blijkt dat haar moeder hulp nodig heeft om zich stand te houden thuis, dat zij gezien haar moeilijke financiële situatie onmogelijk iemand in dienst kan nemen voor de huishoudelijke taken en dat de verzoekende partij hiervoor de uitgelezen persoon is. Zij wijst er voorts op dat haar verblijf in de gevangenis niet wegneemt dat zij zoveel als mogelijk morele steun biedt en dit in afwachting van haar invrijheidsstelling om haar daadwerkelijk fysieke hulp te bieden.

3.4.1.3. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd aangaande het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij met haar moeder en zus:

“Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. U werd op 27.06.2017 gehoord en verklaarde (...)

at u voor uw detentie bij uw moeder woonde op volgend adres: xxx; dat u niet gehuwd bent of een duurzame relatie heeft in België; dat uw moeder D.E. (...) (°10.05.1955) en uw zus A.Z. (...) (°09.07.1983) samen met haar 4 kinderen op het grondgebied verblijven; dat u geen minderjarige kinderen hebt in België; dat uw vader A.O. (...) is overleden en dat uw oudste zus A.H. (...) nog steeds in Tunesië verblijft; (...) dat uw moeder en uw zus intussen de Belgische nationaliteit hebben gekregen(...). Uw advocaat wenste in zijn brief van 19.09.2017 het volgende toe te voegen: De heer A. (...) is op 7-jarige leeftijd vanuit Tunesië met zijn moeder en zuster naar België gekomen en hij verblijft hier sedertdien onafgebroken. Zijn zuster die de Belgische nationaliteit heeft verworven, woont samen met haar echtgenoot minderjarig kind. Zo heeft de heer A. (...) de zorg over zijn alleenstaande Belgische moeder wiens gezondheidstoestand zeer wankel is. De moeder van de heer A. (...) is dan ook zeer afhankelijk van de steun van haar zoon A. (...) met wie zij overigens nog steeds samenwoont. (...)

(...) U hebt geen gezin gesticht op het grondgebied. Zowel uw moeder als uw zus hebben intussen de Belgische nationaliteit gekregen en komen u regelmatig bezoeken in de gevangenis. Uw advocaat vermeldt in zijn brief van 19.09.2017 dat uw moeder gezondheidsproblemen heeft en dat zij afhankelijk zou zijn van u. Dit element kan niet worden aanzien als een bijkomend element van afhankelijkheid gelet op het feit dat u geen medisch attest hebt voorgelegd waaruit blijkt dat uw moeder mantelzorg zou nodig hebben. Gezien u intussen al 2 jaar in de gevangenis verblijft, kan worden vastgesteld dat u momenteel ook niet voor uw moeder kan zorgen. Zelfs indien uw zus de zorg van uw moeder niet op zich kan nemen, kan uw moeder ook beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en voornoemde familieleden."

3.4.1.4. Betreffende het gezinsleven met haar moeder

De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Uit voormelde motieven blijkt dat de voorgehouden gezinsrelatie tussen de verzoekende partij en haar moeder niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt omwille van het ontbreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Met de enkele stelling dat de gezondheidstoestand van haar moeder slecht is, beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van de elementen die zij reeds ter kennis bracht van de verwerende partij, doch weerlegt, noch ontkracht zij de pertinente motieven waar betreffende bovenvermelde elementen gesteld wordt dat de gezondheidsproblemen van de moeder en de afhankelijkheid van de moeder ten aanzien van de verzoekende partij niet kan aanzien worden als bijkomend element van afhankelijkheid gelet op het feit dat kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij, die intussen al twee jaar in de gevangenis verblijft, momenteel ook niet voor de moeder kan zorgen. De verwerende partij meent ook dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond met haar moeder, daar de moeder, indien de zus de zorg van de moeder niet op zich kan nemen, beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Ook deze motieven worden door de verzoekende partij weerlegd, noch ontkracht.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij morele steun biedt aan haar moeder, toont zij niet aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Doordat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij haar moeder morele steun biedt, zonder verdere verduidelijkingen, kan bezwaarlijk geacht worden dat morele steun een bijkomend element van afhankelijkheid vormt om aan te nemen dat er tussen de verzoekende partij en haar moeder sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt dat opdat een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist zijn die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

Met het louter uitdrukken van de wens haar moeder in de toekomst te kunnen bijstaan en het voorleggen van attesten van artsen waaruit blijkt dat de moeder van de verzoekende partij hulp nodig heeft en de verzoekende partij deze hulp zou kunnen bieden, toont de verzoekende partij geenszins aan

dat de motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch toont zij hiermee aan dat er wel degelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van de moeder waardoor heden sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Door het enkel wijzen op het feit dat haar moeder een moeilijke financiële toestand heeft, toont de verzoekende partij evenmin bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij instaat voor financiële hulp aan haar moeder.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar moeder, niet wordt aangetoond. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet en toont ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat er wel degelijk sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten voormelde vaststellingen blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook uitgegaan is van de mogelijkheid van een beschermingswaardig gezinsleven en nagegaan is of een inmenging in dit gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.5.

3.4.1.5. Betreffende het gezinsleven met haar zus

De verzoekende partij toont geenszins aan dat motieven vermeld in punt 3.4.1.3. foutief of kennelijk onredelijk zijn. Uit voormelde motieven blijkt dat de voorgehouden gezinsrelatie tussen de verzoekende partij en haar zus niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt omwille van het ontbreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na om een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar in België verblijvende zus aannemelijk te maken. Zij toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

Daargelaten voormelde vaststellingen blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook uitgegaan is van de mogelijkheid van een beschermingswaardig gezinsleven en nagegaan is of een inmenging in dit gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.5.

3.4.2. Betreffende het privéleven van de verzoekende partij

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. U werd op 27.06.2017 gehoord en verklaarde dat u 18 jaar geleden naar België kwam; dat u in het bezit bent van een Tunesisch paspoort en een Tunesische identiteitskaart; dat u niet aan een ziekte lijdt die u belemmert om te reizen; (...); dat u nooit een diploma heeft behaald in België en dat u slechts tot het 3e jaar deeltijds beroepsonderwijs naar school bent gegaan; dat u enkele weken in de horeca heeft gewerkt als intérim; dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat u in België verblijft van toen u 7 jaar oud bent en dat u uw moedertaal niet meer kan lezen of schrijven; dat uw moeder en uw zus intussen de Belgische nationaliteit hebben gekregen en dat uw leven "kapot" zou zijn indien u zou moeten terugkeren naar uw land van herkomst; dat u al stappen hebt ondernomen om de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Uw advocaat wenste in zijn brief van 19.09.2017 het volgende toe te voegen: De heer A. (...) is op 7-jarige leeftijd vanuit Tunesië met zijn moeder en zuster naar België gekomen en hij verblijft hier sedertdien onafgebroken. (...) De heer A. (...) is in België naar school geweest en heeft hoegenaamd geen banden meer met Tunesië. Bovendien beheerst hij nauwelijks de Arabische taal en kan hij die noch lezen noch schrijven. Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar Tunesië slaat hij volledig geïsoleerd, er is geen opvang mogelijk en uiteraard ook geen toekomstperspectief. In bijlage laat ik u kopie geworden van een werkbepoofte waaruit kan opgemaakt worden dat de heer A. (...) na het uitboeten van zijn straf een functie als arbeider zou kunnen opnemen.

Wat uw werkverleden in België betreft, blijkt uit uw administratief dossier dat u slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Dat u na het uitboeten van uw straf een werkaanbod zou bekomen van een werkgever (M. Agar) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u al enkele jaren geleden aan de reguliere arbeidsmarkt kon deelnemen. U verklaarde immers dat u slechts tot uw 3e jaar deeltijdsberoepsonderwijs naar school bent gegaan. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en kan buigen op een duidelijk werkverleden of toch minstens de correcte attitude om aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt. In plaats van te werken opteerde u ervoor om ernstige feiten te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, die bijdragen tot het algehele onveiligheidsgevoel.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. (...)"

Uit voormelde motieven blijkt dat het werkverleden en het werkaanbod niet beschouwd kunnen worden als een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

Daargelaten voormelde vaststellingen blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook uitgegaan is van de mogelijkheid van een beschermingswaardig privéleven en nagegaan is of een inmenging in dit privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.5.

3.5. Betreffende de inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij

3.5.1. Het gegeven dat de staatssecretaris in de bestreden beslissing toepassing maakt van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet wijst erop dat hij zich ten eerste bewust is van het feit dat verzoeker een duurzaam verblijf in België had.

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen zij worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.5.2. In de bestreden beslissing wordt betreffende de inmenging in het gezins- en privéleven gemotiveerd wat volgt:

“Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw moeder en uw zus die in België verblijven, moeilijker zal verlopen is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië of elders. U bent op 7-jarige leeftijd in België aangekomen. U bent thans 25 jaar oud. U hebt banden gesmeed met België, door er meer dan de helft van uw bestaan te hebben geleefd. Ik merk evenwel op dat ondanks uw lange verblijf in België, niet is gebleken dat u

een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden die u met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Ondanks uw relatief jeugdige leeftijd werd u reeds 4 maal correctioneel veroordeeld voor een veelheid aan criminele feiten. U kwam zelfs als minderjarige al een paar keer in aanraking met de Jeugdrechtbank. Gelet op uw persoonlijk gedrag, is er geen sprake van een verankering in de Belgische maatschappij. Er kan wel worden vastgesteld dat u andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw land van oorsprong waarvan u de taal spreekt. Volgens uw verklaring hebt nog een zus in Tunesië. Zij kan u ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië. Uw familie en vrienden in België kunnen u ook vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië of elders. Voor zover de leefomstandigheden in Tunesië minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat u daarin niet verschilt als vele van uw landgenoten. Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw familie- en privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Dergelijke inmenging dient beschouwd te worden als noodzakelijk en dit voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uit de veelheid en de ernst van de door u gepleegde feiten blijkt dat u een gewelddadige ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat u een reële, actuele en bijzonder ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

De zeer schadelijke aard van de daden waarvoor u werd veroordeeld, het feit dat u geen enkel respect heeft gehad voor de staat van minderjarigheid van uw slachtoffer, door u herleid tot de staat van object bestemd om uw seksuele driften bot te vieren, de afwezigheid van besef van de ernst van uw daden, zijn een geheel van elementen die een gevaarlijk gedrag en geestésgesteldheid doen opmerken met een totaal gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van anderen en voor de regels geldend in een rechtstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net dit soort misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen. Gezien de gestelde handelingen en het zeer gebrekkig normen- en waardenpatroon kan het risico op récidivé als reëel worden ingeschat. De buitengewoon ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Gelet op de aard en de frequentie van de feiten en gelet op het gegeven dat u geen lessen lijkt te trekken uit uw eerdere veroordelingen, wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en buitengewoon ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien zijn de bovenstaande feiten betreffende seksueel misbruik van kinderen zo ernstig dat zij dwingende redenen vormen voor de openbare orde in de zin van artikel 39/79 §3 van de wet van 15 december 1980.”

3.5.3. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar en niet betwist dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53). Zoals hierboven uiteengezet vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en haar familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat zoals blijkt uit de motieven weergegeven onder punt 3.5.2. de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

3.5.4. De verzoekende partij betoogt dat ondanks het feit dat de verwerende partij stelt dat zij meermaals een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen, dit niet wegneemt dat het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij zich volledig in België afspelen en zij met haar land van oorsprong, Tunesië, geen enkele concrete band, enkel nog een theoretische, met name haar nationaliteit, heeft, dat het niet is omdat zij nog een zus heeft die in Tunesië leeft en met wie zij nauwelijks contact onderhoudt, dat dit impliceert dat zij nog gegronde bestaansredenen zou kunnen ontplooien in Tunesië, dat zij in België naar school is geweest en hier haar volledige sociale en maatschappelijke opvoeding heeft gehad en nauwelijks Arabisch spreekt, dat het precies dit aspect is dat belangrijk is om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM, dat voormelde bepaling op de Vreemdelingenwet primeert en dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken niet volstaat. Zij meent dat de verwerende partij onvoldoende een afweging maakt tussen haar rechten bij het uitoefenen van haar gezinsleven en de rechten van de staat, dat bij de afweging volgens het EHRM rekening moet gehouden worden met verschillende omstandigheden en beginselen, dat zo ook rekening moet gehouden worden met de duur van haar verblijf in België, dat zij sedert haar zeven jaar ononderbroken in België leeft. Zij meent dat de bestreden beslissing een inmenging in haar familiaal leven is die onrechtmatig of disproportioneel is.

3.5.5. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing niet ontkend wordt dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar gezins- en privéleven gezien de duur van haar verblijf in België, doch wordt geoordeeld dat gezien haar strafrechtelijk verleden de familiale belangen van de verzoekende partij ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde alsook dat deze inmenging dient beschouwd te worden als noodzakelijk en dit voor de bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts een belangenafweging tussen de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de staat waaruit duidelijk blijkt waarom de familiale en privébelangen van de verzoekende partij *in casu* niet doorwegen op de vrijwaring van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij geen enkele concrete band heeft met Tunesië, behalve haar nationaliteit, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing hieromtrent werd gemotiveerd dat de verzoekende partij andere banden heeft dan haar nationaliteit met haar land van oorsprong waarvan zij de taal spreekt, dat zij volgens haar verklaringen nog een zus heeft in Tunesië, dat zij haar kan ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië. Voorts wordt er ook nog gemotiveerd dat de contacten met familie en vrienden in België kunnen onderhouden worden door korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen, dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact te onderhouden daar haar familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, dat zij de verzoekende partij ook vanuit België kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië of elders. Ten slotte wordt erop gewezen dat voor zover de leefomstandigheden in Tunesië minder gunstig zouden zijn dan in België, de verzoekende partij daarin niet verschilt van vele van haar landgenoten.

Betreffende de aanwezigheid van haar zus in Tunesië, betoogt de verzoekende partij dat zij nauwelijks contact onderhouden. Met de stelling dat zij heden nauwelijks contact onderhouden, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde foutief of op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat haar zus haar, bij een terugkeer naar Tunesië, kan ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië. De verzoekende partij meent dat de aanwezigheid van haar zus in Tunesië niet impliceert dat zij aldaar nog gegronde bestaansredenen zou kunnen ontplooien. De verzoekende partij is het aldus niet eens met het oordeel van de verwerende partij, doch, het weze herhaald, toont zij niet aan dat de gemachtigde foutief of op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat haar zus haar, bij een terugkeer naar Tunesië, kan ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom zij in Tunesië in de toekomst geen privéleven zou kunnen opbouwen met de steun van haar in Tunesië verblijvende zus en met de steun van familie en vrienden in België, die contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of door middel van korte bezoeken. Door te wijzen op de gezondheidstoestand van haar moeder toont de verzoekende partij niet aan dat zij en haar moeder geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Immers wordt niet aangetoond dat de moeder – op eigen houtje of door hulp van derden – door haar gezondheidstoestand geen gebruik zou kunnen maken van de moderne communicatiemiddelen. Daarnaast wordt ook niet aangetoond dat het voor vrienden en haar in België verblijvende zus niet mogelijk zou zijn om korte bezoeken te brengen aan de verzoekende partij in Tunesië. De motieven van de bestreden beslissing worden in het verzoekschrift niet ontkracht.

Waar zij erop wijst dat zij in België naar school is geweest en hier haar volledige sociale en maatschappelijke opvoeding heeft gehad, dat haar privéleven zich volledig in België afspeelt en dat zij sedert haar zeven jaar onafgebroken in België leeft, wijst de Raad erop dat dit niet ontkend wordt door de verwerende partij die uitdrukkelijk motiveert dat de verzoekende partij banden heeft gesmeed met België door er meer dan de helft van haar bestaan te hebben geleefd. Betreffende deze banden wijst de verwerende partij er wel op dat niet is gebleken dat de verzoekende partij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt, dat zij geen enkel document voorlegt dat het tegendeel bewijst, dat uit niets blijkt dat de banden die zij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, dat gelet op haar persoonlijk gedrag, er geen sprake is van een verankering in de Belgische maatschappij. Er wordt dan ook geoordeeld dat het niet betwist wordt dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privéleven van de verzoekende partij gezien de duur van haar verblijf in België, doch dat deze inmenging noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Door enkel opnieuw te wijzen naar haar privéleven en de duur van haar verblijf in België weerlegt de verzoekende partij deze pertinente motieven en de gemaakte afweging niet.

Ook waar de verzoekende partij betoogt dat zij nauwelijks de Arabische taal spreekt, beperkt zij zich tot het herhalen van de elementen die zij reeds aanbracht in het kader van haar verklaring overeenkomstig artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent motiveerde de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij wel banden heeft met haar land van oorsprong, Tunesië, waarvan zij de taal spreekt. Met de loutere bewering dat zij de Arabische taal 'nauwelijks' spreekt weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet. Immers haalde de verzoekende partij tijdens haar verklaring in de vragenlijst van 27 juni 2017 aan dat zij een beetje Arabisch spreekt. Bovendien toont de verzoekende partij door het enkel wijzen op het nauwelijks kunnen spreken van de Arabische taal niet aan dat er absoluut geen banden meer zijn met haar land van herkomst, noch dat een inmenging in het privéleven, gelet op het gedrag van de verzoekende partij dat een werkelijk, actuele en buitengewoon ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, disproportioneel is.

3.6. Ten slotte stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij, conform de rechtspraak van het EHRM, de van betekenis zijnde feiten en omstandigheden in de belangenafweging heeft betrokken. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij zich heeft laten leiden door de zogenaamde Boultif/Üner criteria om tot een billijke belangenafweging te komen. Er wordt gewezen op de aard en de ernst van de gepleegde misdrijven, op de herhaling van het plegen van ernstige strafbare feiten en het actueel karakter, het reëel risico op recidive en het feit dat de verzoekende partij geen lessen lijkt te trekken uit eerdere veroordelingen, op haar verblijf sinds haar zevende in België, op de Tunesisch nationaliteit van de verzoekende partij en de Belgische nationaliteit van haar moeder en zus en op de mogelijkheid van het bestaan van een gezinsleven met voornoemde personen gelet op hun regelmatige bezoeken in de gevangenis alsook op de banden van de verzoekende partij met haar land van herkomst.

Daarnaast heeft de verwerende partij ook oog gehad voor het opgebouwde privé- en gezinsleven in België.

3.7. De Raad stelt vast dat de staatssecretaris in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van de verzoekende partij heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden betreffende de situatie van de verzoekende partij in overweging genomen.

De staatssecretaris heeft deze feiten en omstandigheden kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van de verzoekende partij, dat een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij een onvoldoende afweging heeft gemaakt tussen haar rechten op het uitoefenen van een gezinsleven en de rechten van de staat.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de familiale en private belangen van de verzoekende partij niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §

64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Dene-marken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

De staatssecretaris heeft ook op afdoende en deugdelijke wijze gemotiveerd waarom het beëindigen van het verblijfsrecht van de verzoekende partij een noodzakelijke maatregel vormt ter bescherming van de openbare orde en dit met inachtneming van alle door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatsecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij aldus betoogt dat de inmenging in haar familiaal belang die wordt veroorzaakt door de bestreden beslissing onrechtmatig of disproportioneel is, blijkt dat zij het niet eens is met de motieven en de belangenafweging gemaakt door de verwerende partij in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM, doch toont zij hiermee geenszins aan dat deze motieven en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

3.8. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER